

Arrest

nr. 243 249 van 28 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. ZWART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1991.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 augustus 2018. Op 29 augustus 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 februari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 15 juni 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G.R.K., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun van etnische origine te zijn en soennitische moslim van religieuze overtuiging. U bent afkomstig van Shamatkhel, wat een subdorp is van het dorp Khairben, dat gelegen is in het district Youssefkhel van de provincie Paktika. U woonde samen met uw vrouw en twee kinderen bij uw ouders, drie broers en één zus. U liep school tot de vijfde klas. U had een tractor waarmee u opdrachten uitvoerde. Had u geen opdrachten dan werkte u in de bouwsector of in de voedingswinkel van uw vader in het dorp.

Op een bepaalde dag, vroeg in de ochtend, kwamen er soldaten naar uw huis op zoek naar talibs. Nadat ze terug vertrokken waren stonden er effectief talibs voor de deur. Het was immers jullie beurt om hen van eten te voorzien. Uw moeder stuurde hen weg, met de waarschuwing dat er net soldaten naar hen aan het zoeken waren geweest. Ze gingen weg en kwamen wat later oog in oog te staan met de soldaten. De soldaten vielen hen aan; één talib kon ontkomen en vluchtte naar jullie huis waar hij zich ging verstoppen in de dierenstal. Daarop kwamen er opnieuw soldaten naar jullie woning die overgingen tot een huiszoeking. Uiteindelijk troffen ze de verstopte talib aan. De dag nadien sprak een talibancommandant u in de winkel aan en vroeg u het volledige verhaal van de gebeurtenissen van de vorige dag te doen. Hij gaf geen commentaar maar luisterde alleen.

Zo'n 15 tot 20 dagen later - en drie maanden voor u uit Afghanistan zou gaan vertrekken- werd u door de taliban meegenomen. Ze vielen een controlepost nabij Muskhel aan en u moest hen hierbij helpen. U kreeg hiervoor een Kalasjnikov ter beschikking. Toen de aanval voorbij was, werd u teruggebracht naar uw dorp en er werd u gezegd dat u altijd voor hen moest klaar staan. U werd nadien niet meer gevraagd voor operaties, maar ze vroegen u wel één keer om gsm kaarten voor hen aan te kopen.

Enkele dagen na de actie nabij Muskhel passeerde u een controlepost van de overheid. Omdat u een van de aanwezige soldaten kende maakte u een praatje met hem. Toen u diezelfde avond in de moskee was, werd u opnieuw meegenomen door de taliban. Ze hielden u twee dagen vast, één dag in Madakbar en twee dagen in Jarkanie. Ze ondervroegen u over het gesprek met de soldaat en verdachten u ervan spion te zijn voor de overheid. Door bemiddeling van de dorpsouderen werd u vrijgelaten. De taliban verboden u om in de toekomst nog naar het districtscentrum en de bazaar te gaan.

Op een bepaald moment begon de taliban ook uw jongere broer, A.S. (18/17203), te benaderen. Dit gebeurde een tweetal maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan. Zo was hij cricket aan het spelen toen hij werd meegenomen naar het dorp Madakbar. Hier trachten de taliban hem te overtuigen om als spion voor hen te werken met beloften van motorfietsen en het paradijs dat wachtte. Na 1.5u kon hij terugkeren naar huis.

Tien dagen voor jullie vertrek werd uw broer opnieuw meegenomen terwijl hij onderweg was van school naar huis. Ze brachten hem, samen met andere jongeren, naar een plaats waar de taliban een madrassa ging oprichten. Ze zeiden de jongeren om niet meer naar school te gaan, maar in plaats daarvan naar de madrassa te komen.

Een maand na uw vrijlating moest u naar de bazaar. U was ziek en wou naar een dokter en u ging tegelijkertijd een zaakje van uw vader regelen. Toen u onderweg was van de bazaar naar huis vroeg een soldaat u een lift. U ging hierop in en nam de soldaat mee op uw moto. Diezelfde dag kwamen de taliban verschillende keren naar uw huis waarbij ze naar u vroegen. Uw familie zei dat u niet thuis was. Toen uw vader thuis kwam besliste hij dat het voor u en uw broer A.S. in Afghanistan te gevaarlijk was geworden. Hij stuurde jullie de volgende ochtend naar jullie tante in Bokhankel waar jullie één nacht verbleven. De dag nadien vertrokken jullie samen uit Afghanistan.

U situeert uw vertrek tien dagen voor het begin van de ramadan van het jaar 2018, nl. in de tweede maand van de Afghaanse kalender. Jullie waren vier maanden onderweg. Uw vingerafdrukken werden genomen in Slovenië, waar u volgens de Eurodac database een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zonder te wachten op de beslissing omtrent uw verzoek reisden jullie verder via Italië naar Calais in Frankrijk waar jullie hoopten de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen maken. De vrachtwagen bracht jullie echter naar België waar jullie op 25 augustus 2018 werden aangetroffen in het station van Kortrijk zonder geldige documenten. Omdat uw broer minderjarig was wilden ze hem niet samen met u laten vertrekken en dienden jullie op 29 augustus 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

U stelt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees dat de taliban u zullen doden omdat ze denken dat u spion bent. Ook uw broer zegt niet te kunnen terugkeren uit vrees voor de taliban.

Ter ondersteuning van uw aanvraag legden u en uw broer volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader, uw eigen taskara, die van uw broer A.S., schooldocumenten en een bijhorende enveloppe. Via email werden er ook nog foto's bezorgd.

In de verdere beslissing wordt naar uw persoonlijk onderhoud verwezen met "CGVS GR" en naar dat van uw broer A.S. met "CGVS AS".

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben van uw vertrek uit Afghanistan onvoldoende overtuigend en onvoldoende aannemelijk zijn.

Volgens uw verklaringen zijn er twee maal confrontaties geweest tussen de taliban en de overheid waarbij u betrokken was. De eerste maal is een talib neergeschoten nabij uw huis en werd een andere in uw huis gearresteerd, de tweede maal vond er een aanval van de taliban op een checkpost bij Muskhel plaats. Het is echter eigenaardig dat er over geen van deze twee incidenten door het CGVS berichten worden teruggevonden in de Afghaanse media. Over het tweede incident stelt u dat u op een bepaald moment werd meegenomen door de taliban. U moest een groep taliban helpen bij het uitvoeren van een aanval op een checkpost van de overheid. U kreeg een Kalasjnikov in handen en moest de talibs die de aanval aan het uitvoeren waren waarschuwen als er versterking van de overheid op komst was (CGVS GR, 10). Het is echter uiterst eigenaardig dat de taliban u deze rol zomaar zouden toebedelen. Immers, volgens uw verklaringen is de taliban uiterst argwanend: u wordt drie dagen lang vastgehouden en geslagen op beschuldiging van spionage als u een kwartier met een soldaat praat (CGVS GR, 10). En jullie hadden, opnieuw volgens uw verklaringen, net een situatie achter de rug die voor twijfel zorgde, er was nl. een talib opgepakt in jullie huis, waarbij u diegene was die soldaten heeft verteld dat er een talib verscholen zat in jullie dierenstal (CGVS GR, 12). U stelt bovendien zelf dat de taliban misschien twijfels over u hadden (CGVS GR, 13). Bovendien waren er in uw regio dorpen die pro taliban waren, en ook in uw eigen dorp waren er families aanhanger van de groepering. Het is dan ook weinig logisch dat de taliban u kiest om hen te helpen bij een aanslag op de overheid. Bovendien, al zouden ze u wel vertrouwd hebben, dan is het weinig aannemelijk dat ze, enkel door een praatje van een kwartier met een soldaat, uw loyaliteit opnieuw in vraag gaan stellen en u voor dit gesprek drie dagen ontvoeren, ondervragen en slaan (CGVS GR, 10 en 15). In de Afghaanse samenleving is het immers niet vreemd dat families contacten hebben met mensen van de overheid en mensen die aangesloten zijn bij een gewapende groepering. Meer nog, ze zouden uw connectie met een soldaat kunnen zien als een opportuniteit om eventueel informatie te kunnen inwinnen, maar door u drie dagen lang slecht te behandelen bereiken ze weinig buiten het feit dat u er een negatieve ervaring aan overhoudt. Dit is geen doeltreffende manier om u voor hen te winnen, hetgeen de taliban toch beoogt blijkend uit uw verklaringen dat ze wilden dat u zou deelnemen aan de jihad (CGVS GR, 14).

Verder stelde u dat u, ondanks het verbod van de taliban, naar het districtscentrum bent gegaan en op de terugweg naar huis een soldaat een lift heeft gegeven. Dit is erg bevreemdend gezien u verklaarde dat u er zelf van overtuigd was dat u de doodstraf zou krijgen als u de bevelen van de taliban, nl. dat u niet naar de bazaar of het districtscentrum mocht gaan, in de wind zou slaan (CGVS GR, 16). U wist immers dat de taliban dat ook effectief deden in uw dorp, de doodstraf toepassen als mensen hun niet gehoorzaamden. U haalt zelf het voorbeeld aan van iemand die zoals u niet naar de bazaar mocht gaan, het toch deed, en daarna gedood werd door taliban (CGVS GR, 17). Bovendien wist u dat de taliban veel dingen te weten kwamen, u zegt immers zelf dat ze spionnen hebben en dat dit gewone mensen zijn die informatie doorgeven (CGVS GR, 18). Ook uit uw eigen ervaring bleek dat ze snel informatie over u te weten kwamen, zoals die keer dat u met een soldaat aan een checkpost aan het praten was geweest. Dat u, wetende dat het uw dood kon betekenen, de beslissing nam om toch naar de bazaar te gaan is geheel niet aannemelijk. U geeft als reden op dat u ziek was en dat u ook kon sterven aan uw ziekte als u niet naar de dokter ging, maar uit de omstandigheden die u schetst blijkt niet dat u dermate ziek was. U bent zelf met uw brommer naar de bazaar gereden, heeft ondertussen nog zaakjes voor uw vader geregeld, en op de terugweg heeft u een lifter meegenomen. Er had ook iemand

anders voor u medicijnen kunnen gaan halen en het geld voor uw vader kunnen gaan teruggeven. Dat het een goeie gelegenheid was om dit laatste te doen omdat u toch ziek was en daar in de buurt moest zijn (CGVS GR, 17) kan niet gevolgd worden. Als u doodziek zou zijn – hetgeen u beweert want als u niet naar de dokter ging zou u kunnen sterven- zou u deze taak in de eerste plaats niet kunnen volbrengen en bovendien vergrootte u door nog langer aanwezig te zijn in het districtscentrum het risico om betrappt te worden door de taliban. Op de vraag wat uw ouders ervan vonden dat u naar het districtscentrum ging zegt u enkel dat uw vader kwaad werd omdat u een soldaat had meegenomen (CGVS GR, 18). Over hun reactie m.b.t. het feit dat u naar de bazaar ging, ookal ging dit in tegen de orders van de taliban, zegt u niets hetgeen vreemd is aangezien er toch heel wat reactie van hun verwacht kan worden gezien ook zij op de hoogte moeten geweest zijn van de orders van de taliban en de gevolgen dat het negeren ervan met zich mee zouden kunnen brengen.

Gezien u niet weet aannemelijk te maken dat u naar de bazaar bent gegaan, maakt u niet aannemelijk dat u op de terugweg een soldaat meenam, waardoor u ook niet aannemelijk kan maken dat een spion van de taliban dit heeft gezien en ze hierop naar uw huis zijn gekomen (CGVS GR, 11). Bovendien spreken u en uw broer elkaar tegen over het aantal keren dat de taliban voor jullie vertrek naar jullie huis zijn gekomen; zo stelt u dat ze twee keer kwamen (CGVS GR, 18) maar verklaarde uw broer dat ze drie keer kwamen (CGVS AS, 19). Gezien de situatie waarin jullie verklaarden te verkeren, nl. de vrees dat de taliban jullie zouden doden, is het vreemd dat er onduidelijkheid is over het aantal keren dat de taliban naar u kwam informeren. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat de taliban heel veel informatie heeft, zo kwamen ze telkens te weten als u dingen deed die ze niet leuk vonden, zoals met een soldaat praten en een andere soldaat een lift geven. Het is dan ook weinig aannemelijk dat –als ze u werkelijk wilden vinden- de taliban zomaar zou afdruipen wanneer uw familie hen voorliegt dat u niet thuis bent. Uw verklaringen overtuigen niet.

Bovendien blijkt dat er heel wat tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen die u deed bij de Dienst Vreemdelingenzaken en die u deed tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. In de eerste plaats gaat het over het tijdsverloop van de door u geschetste gebeurtenissen. Zo verklaarde u bij DVZ dat u enkele dagen nadat u mee heeft gedaan met de operatie bij Mushkel naar de bazaar van het districtshuis ging en onderweg naar huis met een soldaat praatte, terwijl daar volgens uw verklaringen bij het CGVS niet enkele dagen, maar een maand tussen lag (CGVS GR, 14). Bovendien verklaarde u bij DVZ dat u zo'n drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan meegenomen werd naar Mushkel, dat u enkele dagen later het gesprek had met de soldaat en dat er één maand voor uw vertrek uit Afghanistan taliban naar uw huis kwamen om u mee te nemen. Gezien het gesprek met de soldaat enkele dagen na het evenement bij Mushkel plaatsvond, en dit plaatsvond drie maanden voor uw vertrek, en u verklaart dat de taliban de eerste keer naar uw huis kwamen om u mee te nemen een maand voor uw vertrek uit Afghanistan wil dit zeggen dat er zo'n twee maanden liggen tussen uw gesprek met de soldaat en de reactie hierop van de taliban (Verklaring DVZ, vraag 5). Bij het CGVS gaf u deze gebeurtenissen heel anders weer, daar verklaarde u dat de taliban u dezelfde dag als die waarop u met de soldaat praatte meenam (CGVS GR, 10). Bovendien beslaan de tegenstrijdigheden niet enkel chronologische aspecten. Zo stelde u bij DVZ dat de taliban u als reactie op uw gesprek met de soldaat thuis kwamen opzoeken waarna ze u meenamen (Verklaring GR DVZ, vraag 5). Ook uw broer verklaarde dat u door de taliban thuis gearresteerd werd (Verklaring DVZ AS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter verschillende keren dat de taliban u niet van thuis meenamen, maar van de moskee (CGVS GR, 10 en 14), hetgeen een opvallende tegenstrijdigheid is die niet te wijten kan zijn aan een verspreking, gezien zowel u als uw broer bij DVZ hetzelfde hebben verklaard. Tenslotte verklaarde u bij DVZ dat u enkele dagen na uw vrijlating opnieuw naar bazaar ging en een soldaat een lift gaf, terwijl u bij het CGVS stelt dat hier een langere periode tussen lag, minstens 25 dagen tot een maand (CGVS GR, 10 en 17). Dat u over deze verschillende aspecten tegenstrijdige verklaringen aflegt tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban, ze beschouwen u immers als een spion (CGVS GR, 20). Ook uw broer heeft de vrees gedood te worden door de taliban (CGVS AS, 27). Op de vraag wat er gebeurd is na jullie vertrek uit Afghanistan stelt u dat de taliban slechts 1 keer bij uw vader kwam om naar u en uw broer te vragen. Toen uw vader zei dat jullie spoorloos waren werden ze boos, maar verder gebeurde er niets (CGVS GR, 19). Wanneer u de vraag wordt gesteld hoe het met uw familie in Afghanistan gaat zegt u expliciet dat ze het goed stellen. Ze hebben geen financiële of gezondheidsproblemen, en buiten het feit dat de regio onveilig is, is voor de rest alles goed (CGVS GR, 6). Moesten jullie daadwerkelijk een target zijn van de taliban dan mag verwacht worden dat de taliban daadkrachtiger optreedt en zich niet laat afschepen na één keer vragen waar jullie zijn. Opvallend ook is dat uw broer A.S. op de vraag of de taliban na jullie vertrek nog naar jullie huis zijn gekomen stelt dat hij die informatie niet heeft (CGVS AS, 27). Nochtans hebben jullie beiden nog regelmatig contact met jullie familie in Afghanistan (CGVS GR, 6 en CGVS AS 17). Dat hij stelt dat hij niet weet of de taliban uw familie thuis nog opzochten is dan ook erg eigenaardig, gezien

mag aangenomen worden dat zulke belangrijke zaken met elkaar worden uitgewisseld. Bovendien is uw broer er wel van op de hoogte dat de taliban geregeld wat zaken uit de winkel van uw vader neemt zonder ze te betalen (CGVS A.S., 18). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de taliban nog niet langs zijn gekomen om uw achtergebleven jongere broers onder druk te zetten om bv. naar hun madrassa te komen (CGVS GR, 20), hetgeen er toch opnieuw op wijst dat de taliban uw familie niet viseert. Wat dan weer wel verbaasd is dat uw broer A.S. niet weet of jullie twee jongere broers die nog steeds in Afghanistan wonen al dan niet naar school gaan (CGVS AS, 12). Ook u stelt niet gevraagd te hebben of ze beiden school lopen of niet (CGVS GR, 5). Gezien de taliban jullie beiden hebben lastig gevallen toen jullie in Afghanistan woonden lijkt het logisch dat jullie zich informeren over de situatie van jullie achtergebleven broers en het feit of ze in de positie zijn om school te lopen is hier een belangrijk aspect van. Bovendien weet u evenmin of er al veel kinderen school lopen in de madrassa van de taliban, hetgeen opnieuw de wenkbrauwen doet fronsen aangezien mag verwacht worden dat jullie zich hiernaar informeren, gezien A.S. volgens jullie verklaringen onder druk werd gezet om zich in te schrijven in hun madrassa.

Wat verder erg opvallend is, is dat een aantal verklaringen van u en uw broer over jullie familie in Afghanistan niet overeenkomen. Zo verklaart u dat één van de broers die nog in Afghanistan wonen, vroeger, toen u er nog woonde, naar school ging (CGVS GR, 5). Volgens uw broer A.S. echter ging geen een van die broers toen naar school (CGVS AS, 12). Gezien jullie allen samen in één huis woonden is het eigenaardig dat jullie verklaringen hierover verschillen. Verder stellen jullie beiden dat jullie moeder een broer en een zus heeft. A.S. weet echter niet wat de broer van zijn moeder doet van werk, hij zegt er zelfs nooit iets over opgevangen te hebben, nochtans woont die oom in jullie dorp en kwam hij regelmatig naar jullie huis (CGVS AS, 13). U stelt dan weer dat hij een arbeider is en vaak in de bouwsector werkt (CGVS, 6). Dat uw jongere broer dit niet zou hebben opgevangen doet de wenkbrauwen fronsen. Ook over de man van jullie tante leggen jullie verschillende verklaringen af, zo zou deze volgens A.S. werkloos zijn, en zegt hij geen idee te hebben hoe hij zijn gezin onderhoudt. Als reden hiervoor geeft hij dat dat dit gezin ver weg woont (CGVS AS, 13), wat erg relatief is gezien blijkt dat ze op 30 à 35 min rijden van jullie huis wonen (CGVS AS, 8). Daarenboven weet u dan weer wel dat deze persoon een autohandelaar is en stelt u zelfs er een goed contact mee te hebben (CGVS GR, 5). Dat uw broer dit niet weet is wederom erg bevreemdend. Dit alles doet in twijfel trekken of jullie wel daadwerkelijk broers zijn, of minstens of jullie wel in hetzelfde gezin in hetzelfde dorp hebben verbleven voor jullie vertrek uit Afghanistan. Deze bevindingen tasten jullie geloofwaardigheid verder aan.

Gezien het geheel van uw onaannemelijke, tegenstrijdige en niet overtuigende verklaringen kan er aan uw vluchtrelaas geen geloof gehecht worden.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u en uw broer door verschillende Europese landen zijn gereisd vooraleer jullie in België toekwamen. In Slovenië verbleef u een week in een gesloten opvangcentrum en zo'n twaalf dagen in een open opvangcentrum (verklaring DVZ GR, vraag 37). U ontkent in Slovenië een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, terwijl dit wel officieel werd geregistreerd (verklaring DVZ GR, vraag 24). Moest u daadwerkelijk nood hebben aan bescherming mag verwacht worden dat u in een land waar u meer dan twee weken verbleef uw nood aan internationale bescherming uitdrukt en dat u hierover de beslissing afwacht. Uit uw verklaringen blijkt dat het verzoeken om bescherming niet het doel was van jullie reis naar Europa, u stelt immers dat uw doel was om het Verenigd Koninkrijk te bereiken. U bent per toeval in België terecht gekomen, nadat de vrachtwagen die u nam in Calais, waar u het kanaal wou oversteken, u afgezet heeft in België. U diende hier ook pas een verzoek om bescherming in nadat gebleken was dat uw broer zich in de onmogelijkheid bevond om door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk (Verklaring DVZ GR, vraag 31). Dit alles is een sterke aanwijzing dat u en uw broer een status van internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees verder.

Tenslotte stelt het CGVS vast dat ook aan de vluchtaanleiding van uw broer geen geloof kan gehecht worden, zoals kan gelezen worden in de beslissing die jegens hem werd genomen en toegevoegd werd aan het administratief dossier.

De door u aangebrachte documenten kunnen niet tot een andere conclusie leiden. Uw taskara en die van uw familieleden kunnen hoogstens iets zeggen over uw identiteit maar doen geen uitspraak over uw concrete vluchtaanleiding. Evenmin doen de schooldocumenten of de foto's dit. Bovendien is het geweten dat valse documenten een wijd verspreid fenomeen zijn in Afghanistan, zodat er weinig waarde aan deze stukken kan worden gehecht. Opvallend is ook dat uw broer A.S. stelt dat hij ook dreigbrieven van Daesh heeft meegenomen (CGVS AS, 3), hoewel die niet in de enveloppe zitten en noch u, noch uw broer hebben verklaard van wie dan ook dreigbrieven te hebben ontvangen of op een andere manier door Daesh bedreigd zijn geweest. Verder stelt het CGVS vast dat de door jullie voorgelegde documenten werden verstuurd vanuit Kabul, door een zeker R.A.. Nochtans verklaren u en uw broer dat deze documenten door uw vader werden verstuurd in een lokaal postkantoor van Paktika (CGVS GR, 2-

3 en CGVS AS, 28). U stelt dat er bij het versturen iets is misgelopen, maar kan niet bedenken wat er zou kunnen gebeurd zijn. Ook uw broer heeft er geen idee van (CGVS AS, 28). Gezien u dit ook vreemd vond heeft u uw vader hierover aangesproken. Uw vader heeft u daarop verteld dat hij alle gegevens op de enveloppe heeft geplakt en het lokale postkantoor heeft afgegeven, maar dat hij geen idee heeft hoe ze het nadien verwerkt hebben. Het is echter zeer betwifelbaar dat het postbedrijf dat uw documenten heeft verstuurd de gegevens van uw vader heeft verwijderd en er een andere afzender, die jullie blijkbaar niet kennen gezien jullie er geen uitleg over kunnen geven, op heeft genoteerd die woonachtig is in Kabul. Het leidt het CGVS tot de conclusie dat jullie geen zicht willen geven over het hoe en waarom van de verzending van uw documenten vanuit Kabul. Dat jullie hierrond een ongeloofwaardige uitleg construeren is nogmaals negatief voor jullie algemene geloofwaardigheid.

Het CGVS stelt daarom vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Paktika te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 211-215, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 127-129, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 231-237, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Paktika behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote

schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Paktika ruw geschat 750.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 150 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 92 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Paktika in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban een invloedrijke positie heeft in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Paktika plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van targeted killings, IEDs en luchtaanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Uit informatie blijkt dat de Taliban in de rapporteringsperiode weinig aanvallen tegen de veiligheidsdiensten en pro-overheidsmilities uitvoerden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Paktika actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Paktika in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Paktika een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U bracht geen informatie aan waaruit dit blijkt.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 5 februari 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u via uw advocaat ter kennis gebracht op 3 juni 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.1. Het betoog van de partijen

2.1.1. Het verzoekschrift

In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een overzicht van de bovenvermelde toepasselijke bepalingen stelt de verzoekende partij vervolgens als volgt in haar verzoekschrift:

“Aangezien tegenpartij aangeeft dat het uiterst eigenaardig is dat de Taliban verzoeker gevraagd heeft om hen te waarschuwen, tijdens de aanval op een checkpoint bij Musakhel, als er een versterking van de overheid op komst was;

Dat verzoeker aangeeft dat het voor hem moeilijk uit te leggen valt waarom de Taliban dit juist aan hem vroegen maar wenst te benadrukken dat hij telkens de waarheid heeft gezegd en dat hij zich niet heeft tegengesproken zodat hem het voordeel van het twijfel gegeven moet worden;

Aangezien tegenpartij onderstreept dat het erg bevreemdend is dat verzoeker, ondanks het verbod van de Taliban, naar het district centrum is gegaan en op de terugweg naar huis een soldaat een lift heeft gegeven;

Dat verzoeker meent dat hij ziek was en daarom naar het district centrum gegaan is;

Dat tegenpartij in haar beslissing schrijft dat de heer K. (...) aan iemand anders had kunnen vragen om de medicijnen op te halen. Dat verzoeker wenst te onderstrepen dat hij in persoon naar de dokter moest gaan zodat een diagnose gesteld kon worden, pas na zijn afspraak met de dokter kon hij de medicijnen kopen;

Dat verzoeker toegeeft dat hij spijt heeft mbt het verlenen van een lift aan de soldaat maar dat hij eigenlijk geen keuze had. Als één lid van het leger om een lift vraagt dan moet men dat doen,”

Verder voert de verzoekende partij aan dat zij omwille van de uitbraak van de Covid-19-pandemie in geval van terugkeer naar Afghanistan een groot risico op besmetting met een dodelijke ziekte loopt waartegen geen vaccin beschikbaar is. Zij verwijst naar informatie van de Wereldgezondheidsorganisatie en het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Zij voert aan dat de Covid-19-pandemie in de getroffen landen economische ontwrichting meebrengt, een voedselcrisis veroorzaakt en de medische zorg onder druk zet. Zij voert tevens aan dat het onderscheid tussen personen die worden bedreigd door (een) derde(n) enerzijds en personen die worden bedreigd door een ernstige en dodelijke pandemie anderzijds in het licht van de beoordeling van de nood aan internationale bescherming discriminerend is, niet op objectieve en redelijke wijze gerechtvaardigd is en geen legitiem doel heeft. Zij wijst op het ruime toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM en meent dat het terugsturen van haar naar Afghanistan een schending van het non-refoulementbeginsel zal uitmaken daar zij een groot risico zou lopen om besmet te geraken met het coronavirus, hetgeen een behandeling betreft in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.1.2. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

2.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te

voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij voert aan de taliban te vrezen nadat zij haar ervan beschuldigden een spion te zijn.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: een kopie van de taskara van haar vader, haar eigen taskara, die van haar broer G.R., schooldocumenten en een bijhorende enveloppe. Via e-mail werden er ook nog foto's bezorgd.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen en vluchtmotieven.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat:

- er geen enkele informatie terug te vinden is in de Afghaanse media met betrekking tot de twee door de verzoekende partij aangehaalde confrontaties tussen de taliban en de overheid waarbij zij betrokken zou zijn geweest;
- de verklaringen van de verzoekende partij als zou zij een Kalasjnikov in handen hebben gekregen en de taak hebben gekregen om de talibs die de aanval aan het uitvoeren waren op een 'checkpost' te waarschuwen als er versterking van de overheid op komst was niet geloofwaardig zijn, nu het niet aannemelijk is dat de taliban – die haar nochtans wantrouwden – haar zulke rol zouden toebedelen, te meer nu er in het dorp families aanhanger waren van de groepering;
- de verklaringen van de verzoekende partij als zou haar loyaliteit opnieuw in vraag zijn gesteld door een praatje van een kwartier met een soldaat evenmin kan overtuigen en de door de verzoekende partij omschreven reactie van de taliban hierop niet als een doeltreffende manier om haar voor hen te winnen, aangemerkt kan worden;
- de verklaringen van de verzoekende partij als zou zij ondanks een verbod van de taliban naar het districtscentrum zijn gegaan en op de terugweg naar huis een soldaat een lift hebben gegeven evenmin geloofwaardig zijn nu het niet aannemelijk is dat zij de beslissing nam om naar de bazaar

te gaan, wetende dat het haar dood kon betekenen en uit haar verklaringen niet kan blijken dat zij dermate ziek was dat zij naar de dokter moest gaan of dat zij anders kon sterven en de verzoekende partij bovendien niet-aannemelijke verklaringen aflegt over het uitblijven van een reactie van haar ouders op het feit dat zij naar de bazaar ging;

- aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk weet te maken dat zij naar de bazaar ging, maakt zij evenmin aannemelijk dat zij op de terugweg een soldaat meenam, hetgeen bijgevolg maakt dat zij niet aannemelijk weet te maken dat een spion van de taliban dit heeft gezien en hierop naar haar huis zouden zijn gekomen, te meer nu de verzoekende partij en haar voorgehouden broer elkaar tegenspreken over het aantal keren dat de taliban naar hun woning zijn gekomen en het hoe dan ook niet aannemelijk is dat de taliban, zo zij haar daadwerkelijk zouden hebben willen vinden, zouden afdruipten wanneer haar familie hen voorliegt dat de verzoekende partij niet thuis is;
- de verzoekende partij inconsistente opeenvolgende verklaringen aflegt aangaande het tijdsverloop van de door haar geschetste gebeurtenissen, over de plaats waar zij gearresteerd werd door de taliban en de periode tussen haar vrijlating en haar verplaatsing naar de bazaar;
- de verklaringen van de verzoekende partij aangaande de situatie van haar familie in Afghanistan verder erop wijst dat zij (en haar voorgehouden broer) niet daadwerkelijk een target is (zijn) van de taliban en het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij en haar voorgehouden broer zich niet zouden informeren over de situatie van hun achtergebleven broers en het feit of er al veel kinderen school lopen in de madrassa van de taliban;
- de verzoekende partij en haar voorgehouden broer afwijkende verklaringen afleggen over hun familie in Afghanistan hetgeen twijfel doet ontstaan over het feit dat zij daadwerkelijk broers zijn of minstens of zij wel in hetzelfde gezin in hetzelfde dorp hebben verbleven voor hun vertrek uit Afghanistan;
- de vaststelling dat de verzoekende partij en haar broer door verschillende Europese landen zijn gereisd vooraleer zij in België toekwamen, zij in Slovenië een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend doch dit ontkent en slechts in België een verzoek om internationale bescherming indiende omdat haar broer zich als minderjarige in de onmogelijkheid bevond om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen een sterke aanwijzing vormt dat zij een status van internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen de geloofwaardigheid van haar vrees verder ondermijnt; en
- de door de verzoekende partij voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De verzoekende partij slaagt er niet in deze bevindingen, waarover omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

In haar verzoekschrift onderneemt de verzoekende partij niet de minste concrete poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven uit de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat zij in persoon naar de dokter moest gaan zodat een diagnose gesteld kon worden en zij pas naderhand medicijnen kon kopen, dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van de verzoekende partij niet kan blijken dat zij dermate ziek was dat het van levensbelang was dat zij zich naar de bazaar zou begeven en zich daarbij zou blootstellen aan het risico om gestraft te worden door de taliban. Te meer nu zij zelf verklaart dat zij weet heeft van een persoon die in het verleden gedood werd door de taliban net omwille van het feit dat hij naar de bazaar ging, terwijl dit hem verboden was door de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat niemand anders voor de verzoekende partij medicijnen zou kunnen zijn gaan halen en het geld voor haar vader zou kunnen zijn gaan teruggeven. Met het louter bekritisseren en tegenspreken van deze gevolgtrekking door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, brengt de verzoekende partij geen enkel valabel argument bij om een ander licht te werpen op de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing. Dat de verzoekende partij overigens de tijd nam om geld te gaan teruggeven dat haar vader verschuldigd was – hetgeen daarenboven onverenigbaar is met haar verklaring als zou zij doodziek zijn geweest – en zich zodoende langer op de bazaar bevond met een hoger risico op ontdekking door de taliban, ondermijnt verder de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

De verzoekende partij vervolgt te dezen nog in het verzoekschrift dat zij spijt heeft van het feit dat zij een lift heeft gegeven aan een soldaat, maar dat zij eigenlijk geen keuze had omdat men een lift moet geven als een lid van het leger hierom verzoekt. De Raad benadrukt opnieuw dat uit de bestreden beslissing en uit het voorgaande blijkt dat er geen indicaties zijn dat de verzoekende partij zich op de bazaar diende te bevinden, zodat het evenmin geloofwaardig is dat zij op de terugweg een soldaat meenam, dan wel moest meenemen. De verzoekende partij slaagt er met de argumentatie in het verzoekschrift, waarmee zij blijft volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen, niet in om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dienaangaande te verklaren of te weerleggen.

Waar de verzoekende partij uitvoerig verwijst naar de uitbraak van de Covid-19-pandemie in het algemeen en in Afghanistan in het bijzonder, zij stelt dat het onmogelijk is om de door de Wereldgezondheidsorganisatie voorgestelde maatregelen in Afghanistan na te leven, zij betoogt dat de getroffen landen dreigen in een voedselcrisis en in een crisis inzake de gezondheidszorg terecht te komen, zij meent dat zowel Belgen als onderdanen van Afghanistan evenveel risico lopen op besmetting en zij hiertoe refereert aan een artikel van de Wereldgezondheidsorganisatie, alsook het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, dient vooreerst te worden verwezen naar de Kwalificatierichtlijn en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De Covid-19-pandemie dient als een gevaar te worden beschouwd zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door de verzoekende partij aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld. De Raad wijst er in dit verband bovendien nog op dat de verzoekende partij ook in België dergelijk risico loopt om slachtoffer te worden van het coronavirus vermits het om een pandemie gaat.

De verzoekende partij kan in dit verband evenmin dienstig een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aanvoeren en betogen dat er, in geval van een pandemie en dus een vrees *“veroorzaakt door een niet fysiek persoon”*, een lacune in het Belgische recht bestaat. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat

in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Zulks is *in casu* niet het geval nu de verzoekende partij nergens aantoont dat personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een algemeen gevaar, *in casu* een ernstige en dodelijke ziekte, gelijke gevallen behelzen. Aangezien niet kan worden ingezien dat het gelijke gevallen betreft, is het non-discriminatiebeginsel niet geschonden door personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige en dodelijke ziekte verschillend te behandelen. De door de verzoekende partij bijgebrachte informatie met betrekking tot de Covid-19-pandemie doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht stelt als volgt:

"U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 5 februari 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u via uw advocaat ter kennis gebracht op 3 juni 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

Gezien het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.6.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.6.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance Note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is

uit het subdorp Shamatkhel van het dorp Khairben, gelegen in het district Youssefkhel van de provincie Paktika, dient de situatie in het district Youssefkhel gelegen in de provincie Paktika te worden onderzocht.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 211-215, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 127-129, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 231-237,

beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Paktika behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Paktika ruw geschat 750.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 150 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 92 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Paktika in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban een invloedrijke positie heeft in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Paktika plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van targeted killings, IEDs en luchtaanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Uit informatie blijkt dat de Taliban in de rapporteringsperiode weinig aanvallen tegen de veiligheidsdiensten en pro-overheidsmilities uitvoerden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Paktika actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Paktika in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Paktika een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U bracht geen informatie aan waaruit dit blijkt.”

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Paktika indeelt als volgt: *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Paktika, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”*

In andere woorden, de provincie Paktika is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Paktika ligt in dezelfde lijn.

De verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift geen informatie bij die op de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie een ander licht zou kunnen werpen. Waar de verzoekende partij verwijst naar de Covid-19-pandemie, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie *supra*).

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Youssefkhel gelegen in de provincie Paktika dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. EASO wijst er in het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van juni 2019 op dat UNOCHA

het district Youssefkhel in de twee laagste categorieën plaatst wat betreft de ernst van het conflict in 2018 (p. 235). Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat een reis vanaf de internationale luchthaven van de stad Kabul naar het district Youssefkhel in de provincie Paktika een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hoofde van de verzoekende partij zou betekenen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Youssefkhel, gelegen in de provincie Paktika wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Betreffende deze persoonlijke omstandigheden, ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat in hoofde van de verzoekende partij het risico zou verhogen dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld aldaar. Er dient bovendien op gewezen dat elementen die reeds aan bod kwamen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die het risico zouden kunnen verhogen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Youssefkhel gelegen in de provincie Paktika een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, dat de toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, laat zij na te duiden op welke wijze deze rechtsregel volgens haar geschonden is. Evenmin kan worden ingezien dat de verzoekende partij, die middels onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing een rechtsmiddel heeft aangewend dat aan de voorwaarden van artikel 13 van het EVRM voldoet, verstoken zou zijn van het door voornoemd artikel gewaarborgd recht. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §

1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS